



KÉT HÉT EGY MESE

1-4. osztály

1. forduló

Szeretettel üdvözlünk mindenkit újra, vagy éppen először a **Békés Városi Püski Sándor Könyvtár gyermekkönyvtárának** alsó tagozatosoknak meghirdetett játékán!

A játék 6 fordulóból áll majd, és minden alkalommal egy mesét és a hozzá kapcsolódó kérdéseket kapjátok meg a feladatlapokon. A feltett kérdésekre igyekezzetek szépen, magyarosan, egész mondatokkal válaszolni, hiszen így tudjuk csak megfelelően értékelni azokat. A megoldásra minimum két hetet kaptok majd, (mivel akkor adjuk a következő feladatlapot) de az **elmaradt fordulókat BÁRMIKOR pótolhatjátok a játék végéig (kb. 2017. január vége). Mivel ez **egy verseny**, a végén a kapott pontok alapján minden versenyzőt megjutalmazunk majd, aki legalább **4 feladatlapot kitöltött** és leadott a gyermekkönyvtárba...**

Sok szép mesét, jó olvasást és megoldást kívánunk!

Jolcsi néni és Éva néni

gyermekkönyvtárosok

A feladatlapokat letölthetitek a [www. bekesikonyvtar.hu](http://www.bekesikonyvtar.hu) oldalról.

2016. október 10.

név:..... iskola: oszt.:

2016-2017-es tanév 1. forduló

A meseregény: Kolozsi Angéla: Bódog és Szomorilla (részlet)

Egy tündér varázstudomány nélkül

[Budapest]:Pesti Pagony, 2016

Szalma Edit rajzaival

A végenincs vándorúton egy pirosposzgás, pufók fiatalember bandukolt: erről arra. De a vándorúton nem járt senki. Egyelőre. Mert az ellenkező irányból egy sápadt, sovány ifjú hölgy közlekedett lendületesen. Ő maga is vándorol, méghozzá: arról erre.

Hamarosan találkoztak ők ketten, épp egy útkereszteződésnél...



1) Hogy hívták a fiatalembert, aki felség/király volt?

.....

2) Ki volt Szomorilla?

.....

3) Mit engedélyezett meg különösen elnéző hangulatában a király?

.....

.....

.....

4) Mit mondott Szomorilla a meglepetésekről a fiatalembernek?

.....
.....

5) Mi volt a baj az ifjú hölgygel a fiatalember szerint, ami miatt ő csak „egy kis Szomorilla”?

.....
.....

6) Milyen módon próbált már varázsolni Szomorilla?

.....
.....
.....

7) Különös páros voltak ők ketten együtt. Miért is?

.....
.....

8) Elindultak ketten együtt (amarra) a keresztúton. Milyen céllal?

.....
.....

9) Mi történt amikor Szomorilla elkezdett énekelni?

.....
.....

10) Bódog miért lett bánatos, amikor a tündér elénekelte a dalocska utolsó sorát is?

.....
.....

Kolozsi Angéla: Bódog és Szomorilla

[Bp.]: Pozsonyi Pagony, 2016

Szalma Edit rajzaival

4. EGY TÜNDEÉR, VARÁZSTUDOMÁNY NÉLKÜL

A fiatalember nem hitt a fülének:

– Hogy mondd? – hajolt közelebb a hölgyhöz.

– Tün-dér – tagolta a sápadt sovány. – Tündér vagyok.

Most az állítólagos uralkodón volt a kétkedés sora: tetőtől talpig végigmérte az állítólagos tündért.

– Nem úgy festesz – jelentette ki, amikor tekintete visszatért a hölgy talpától a tetejéig.

– Felsőged hány tündérral találkozott már? – kérdezte vérig sértve a végigmustrált.

– Ez mellékes: *te* nem úgy festesz.

– Tehát egygel sem! – kiáltotta a hölgy diadalmasan. – Ég önnel, *felsőged!*

A hölgy becsapta a piknikkosár tetejét – amit időközben nagy rutinnal rendbe tett –, és folytatni akarta lendületes vándorlását. Ám a másik megint utánakapott, és visszarántotta.

– Na, jó: tételezzük fel, hogy tündér vagy! És, mert ma különösen elnéző hangulatban vagyok, *megengedélyezem*, hogy



vadonatúj meglepetéseket, igazi ajándékokat varácsolj felséges személyemnek. Azaz: nekem.

Az állítólagos tündér a feje búbjáig elpirult, majd – pedig ez rá nem volt különösebben jellemző –, hebegni kezdett:

– A... a meglepetéseket, ha csak épp nincs valami ünnep, ki kell érdemelni.

– Lárifári! – türelmetlenkedett a fiatalember. – A királyoknak jár az ajándék, úgyhogy, gyerünk: varácsolj valamit!

A hölgyike nagy levegőt vett, mint aki épp varázslatba kezdene – de aztán ki is engedte ezt a nagy levegőt.

– Ez nem így működik kedves... Hogy is hívják felségedet?

– Bódog – hajolt meg mosolyogva a pirosposzsgás, pufók fiatalember, aki azt állította magáról, hogy király.

– Ez nem így működik, kedves Bódog! És, mert véleményem szerint ön úgy király, ahogy én hétfejű sárkány, ettől a pillanattól

kezdve tegezni fogom. Szervusz, Bódog, kívánom, hogy találj meg a birodalmadat! – mondta a hölgy, majd sarkon fordult, és a piknikkosarat lóbálva továbbindult a kietlen és végenincs vándorúton: arról erre.

Bódogot elfutotta a pulykaméreg:

– Ez... ez vérlázító! Példátlan felségsértés! Gyalázat!

A hölgy lendületesen, rezzenés nélkül távolodott.

– Ha megtalálom a birodalmamat, megkerestetlek, és...! – üvöltötte a távolodó után Bódog. Aztán rádöbben, hogy nem is tudja, kit kellene kerestetnie.

– Várj már egy pillanatra: még nem is árultad el a neved!

– Szomorilla – vetette oda foghegyről a sápadt, sovány ifjú hölgy, aki azt állította magáról, hogy tündér. Közben egyre csak távolodott.

– Megállj, Szomorilla, megkerestetlek, felséges színem elé hurcoltatlak és börtönbe záratlak! Akkor bánni fogod ezt a percet! Sírva könyörögsz majd nekem, hogy varázsolhass! Már, ha tudsz egyáltalán! Mert szerintem... – Bódogban hirtelen hatalmas gyanú támadt. – Te nem is tudsz! Egyáltalán nem tudsz varázsolni!

A lendületes vándorlásnak ezzel a mondattal vége szakadt: Szomorilla megállt. Rettenetes lassúsággal megfordult. Arca rettenetesen piros volt. Rettenetesen lassan visszasétált Bódoghoz. Rettenetesen lassan azt mondta:

– De igenis, hogy tudok!

Bódog érezte, hogy most valamibe alaposan beletrafált:

– Nem tudsz! Hogy is nem jöttem rá előbb, hogy innen fúj a szél! Nem tudsz, nem tudsz, nem tudsz...

– De igen! – kiáltott Szomorilla.

– Akkor bizonyítsd be! – fonta össze a karját a mellkasán Bódog.

Egy hosszú másodpercre olyan csönd lett, mintha a madarak is elfelejtettek volna fütyörészni a környező fákon. Mintha az egész erdő Szomorilla varázslatára várt volna.

– Nem – mondta végül a tündér.

– Mert nem tudsz – hajolt hozzá egészen közel Bódog. Krumpliorra Szomorilla hegyes orrához ért. – Nem is nézel ki úgy, mint egy tündér. Mert jó, igaz: én még sosem láttam tündért, de azt tudom, mert ezt mindenki tudja, hogy a tündérek szépek. Te jó esetben is csak boszorkánytanoncnak mennél el.

Szomorilla elsápadt, és rettenetes lassúsággal letette a piknikkosarat.



– És kedves se vagy! – folytatta Bódog, miközben Szomorilla rettenetes lassúsággal kinyitotta a piknikkosár tetejét. – Nem vagy kedves, nem vagy szép, nem tudsz varázsolni: nem vagy tündér. Csak egy... egy... egy kis Szomorilla.

Szomorilla kikapta a kosárból a serpenyőt, és úgy fejbe vágta vele Bódogot, hogy a király azonnal elalélt.

Szomorilla első gondolata az volt: „Megérdemelte!”

Második gondolata az volt: „Végre-valahára csönd van!”

Harmadik gondolata viszont az, hogy: „Ajjaj!”

A piknikkosár legmélyéről előtört egy jégakku meg egy fáslit: az akkut a Bódog fején rohamos növekedésnek indult púpra illesztette, a fáslival pedig rögzíteni szándékozta azt a király fején.

Bódog megrezzent, amikor a jégakku a púpjához ért. Egy pillanatig azt sem tudta, hol van.

– Tisztában vagyok veled, hogy nem vagyok túl kedves... – haddarta Szomorilla megtörtén és bocsánatkérően, miközben segített Bódognak felülni. Aztán csak tekerte a fáslit körbe-körbe a király feje körül. – És szoktam tükörbe nézni: látom, hogy nem vagyok szép. Abban is igazad van, hogy én... egyáltalán nem tudok varázsolni. Csupán egyvalamiben tévedsz: én tényleg tündér vagyok!

– Hogy is van ez? – próbált Bódog, szédelgése ellenére is, ülve maradni. – Hogy lehetsz tündér, ha nincs benned semmi tündéres?

– Papirom van róla – mondta szárazon Szomorilla: a hangja kopogott. – Diplomám. Épp csak nem tudok varázsolni. Egyszerűen nem megy! Képtelen vagyok rá! Egy ilyen icike-picike varázslatra



is! Próbáltam ezerféle módon: váratlanul, jól nekikészülve, ülve, fekvé, félálomban, fél lábon, szomorúan, önfeledten, csukott szemmel... még varázspálcával is! Sehogy se ment! Nem tudok, nem... egyszerűen nem megy! Nem megy...

Bódog úgy érezte, meg kell vigasztalnia Szomorillát:

– Ne aggaszd magad emiatt! A bűvészek se tudnak... csak úgy csinálnak – heherészett. De Szomorilla fanyar fintora észhez térítette: az ilyen viccek most nem sokat segítenek. Végül eszébe jutott valami, ami, ha vigasztaló nem is volt, érdekesnek mindenképpen érdekes:

– Különös páros vagyunk így együtt, nem igaz? Egy király, birodalom nélkül...

– És egy tündér, varázstudomány nélkül! – bólogatott Szomorilla. – Tényleg különös páros vagyunk!

Hallgattak, hümmögtek és bólogtak. Aztán Bódog megköszörülte a torkát:

– Figyelj, amit az előbb a külsődről, meg a kedvességedről mondtam...

– Felejtsük el! – vágta el egy kézmozdulattal a bocsánatkérést Szomorilla. – Menjünk, keressük meg a birodalmadat. És némi reggelire valót nekem: a teljes készletemet befaltad...

Bódog belekotort a zsebébe, és előbányászott onnan egy árva kiflicsücsköt. Bocsánatkérően nyújtotta Szomorilla felé.

– Kiflicsücsök – legyintett bánatosan Szomorilla, miközben visszatette a serpenyőt a piknikkosárba. – Ez rajtam most nem sokat segít... Na, merre induljunk?

– Én erről tartok arra – mondta Bódog.

– Én arról tartok erre – mondta Szomorilla. – Arra nincsen semmi, ezért is megyek erre.

– Erre sincsen semmi, azért tartok arra – mondta Bódog.

– Rendben, akkor menjünk... amarra! – indítványozta Szomorilla, a kietlen és végenincs útjukra merőleges keresztútra mutatva.

Bandukolni kezdtek tehát amarra. Szomorilla énekelni próbált, hogy elterelje saját figyelmét egyre növekvő éhségéről. Csak sajnos a dalocska is csupa-csupa ételről szólt:



Vékonyra vágott mozzarella,
megszórva egy kis ruccolával,
rátéve mindez pirítóásra,
ezt enném pari karikával.
Más vágyam nincs, csak ennyi:
mindezt helyben megenni,
mert az íz elvarázsol...

Csak én nem tudok varázsolni.
Babapiskóta, friss kávéval,
lágú mascarponéval megkenve,
kakaóporral jól megszórva:
ez étvágyam egy újabb terve.

Más nem is kell, csak ennyi,
finom desszertet enni,
mert az íz elvarázsol...
Csak én nem tudok varázsolni!



Amiről Szomorilla vágyakozva énekelt, az azon nyomban meg is jelent: vékonyra vágott mozzarella, ruccola, piritós, paradicsomkarika követte sebes röppenéssel a lendületesen haladó, torkaszakadtából éneklő diplomás tündért. Bódog tátott szájjal bámulta a megjelenő ételek kavalkádját – amit viszont a tündér egyáltalán nem vett észre, olyan átéléssel dalolt, és olyan lendülettel haladt. Az sem tűnt föl neki, hogy Bódog üldözőbe vette a röpködő finomságokat – de alig sikerült elcsípnie valamelyiket, a megénekelt falat máris kisiklott a kezei közül.

A király már épp segítséget akart volna kérni a tündértől, ám abban a pillanatban, amikor Szomorilla elénekelt, hogy „Csak én nem tudok varázsolni!” – Bódog legnagyobb bánatára eltűnt minden, ami a dalocska nyomán megjelent a tündér körül.

Bódog szerette volna felhívni Szomorilla figyelmét erre az érdekes jelenségre, de a tündér váratlanul abbahagyta az énekelgetést, és mielőtt Bódog bármit is mondhatott volna, azt kérdezte:

– Te mit vonszolsz a dobozaidban?